

ECOUL HANGULUI

ANUL VII, NR. 24

Director: LILIANA PÎNTEA

Răsai asupra mea...

*Răsai asupra mea, lumină lină,
Ca-n visul meu ceresc d-odinioară;
O, Maică Sfântă, Pururea Fecioară,*

*În noaptea gândurilor mele vină!
Speranța mea Tu n-o lăsa să moară,
Deși al meu e un noian de vină;
Privirea Ta de milă caldă, plină,*

*Îndurătoare-asupra mea coboară.
Străin de toți, pierdut în suferința
Adâncă a nimicniciei mele,
Eu nu mai cred nimic și n-am tărie,*

*Dă-mi tinerețea mea, redă-mi credința
Si reapari din cerul Tău de stele
Ca să Te-ador de-acum pe veci, Marie!*

Mihai EMINESCU

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2016
Anul VII, numărul 24*

**BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU
HANGU – NEAMȚ**

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

**Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci**

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

”Hristos e pe cruce, gol: pe cap, o cunună de spini, piroane, străpungându-l gleznele și încheieturile mâinilor, Îl ținutiesc pe lemn, trupul e plin de sânge și vânătăi, secretează numai sudoare și geamătul surd al cărnii robite.

A fost pălmuit, scuipat, îmbrâncit, lovit, batjocorit, a urcat calvarul și nu o singură dată a căzut sub povara uneltei de chin. Acum așteaptă agonia și moartea rușinoasă, înceată, atroce, sub dublul semn al batjocurii și al blestemului, Îl înconjoară, pe maidanul împuțit de pe dâmbul din periferia orașului, numai oameni ostili și un anume număr de curioși indiferenți, obișnuiți amatori de execuții capitale și de cruzimi publice.

La dreapta și la stânga Lui alte două cruci, fiecare cu prada ei, doi tâlhari, doi ucigași – doi infractori de drept comun, ca să fie obida și mai usturătoare.

E ora amiezii, soarele dogorește, setea – esență a modului acestuia de nimicire – a început să se manifeste și totul nu-i decât netrebnicie, înfrângere, deznădejde, durere, istovire.

Ca și cum n-ar fi de ajuns, iată că trec scribii, cărturarii, fariseii, saducheii, irodienii, bătrâni, toată șleahta câștigătorilor; și toți își clatină înțelepțește căpățânile cărunte; compătimitor și ironic Îl sfidează, Îl iau în râs, Îl poftesc să coboare de pe cruce și să-i convingă. Ei, pasămite, doar atâta așteaptă: *să vadă și să creadă*.

Ba tâlharul din stânga Îl apostrofează și el, Îl provoacă, Îl ia peste picior, Îl insultă. Cel din dreapta însă nu; cel din dreapta, deși răstignit și în chinuri și-n cumplită așteptare și el, găsește răgazul și puterea de a-l certa pe cel urâcios și mai află și altruismul și mărinimia și noblețea de a rosti cuvinte blajine și cuviincioase vecinului său.

Nu-L poate ajuta cu nimic, nu-L poate desfereca și scoate de pe cruce, cu nimic nu-l poate schimba groaznica situație, nu-l poate ușura pedeapsa, nu-l poate scurta agonia, nu poate interveni în implacabila desfășurare a scenariului răstignirii. Nimic, nu poate face, nimic decât îndura și el chinul *până la capătul nopții*. Și totuși, așa netrebnic și neputincios cum încă suflă, ce-i este dat să audă? *„Astăzi vei fi cu Mine în rai”*. O vorbă bună și a fost deajuns! *Ca un balsam tămăduitor, ca leac absolut, un miracol*.

*Acele câteva cuvinte de respect, de afecțiune, de luare de apărare, de încredere, de compătimitoare au schimbat dintr-o dată totul și au prefăcut sinistrul maidan, imunda Golgotă, spațiul otrăvit, de nedreptate, cruzime și răzbunare, în colț de omenie, în anticameră de paradis. Pentru că, trecând peste propria-ți năpastă **M-ai văzut**, M-ai intuit, M-ai recunoscut și n-ai șovăit să-Mi iei apărarea, să Mi te închini, să-Mi spui vorbe care Mi-au mers la suflet și Mi-au strecurat miere în inimă, făcându-te cu adevărat părtaș al patimilor Mele.*

N-ai rămas închis în tine, încuiat în durerile tale, izolat în prea firescul tău egocentrism de om fără de speranță. Nu te-ai plâns pe tine, M-ai tânguit pe Mine.

Ai dibuit și răgazul și bunătatea și gingășia sufletească de a încerca să consolezi și să alini pe un altul.

Cu o biată vorbă bună tu ai prefăcut Golgota aceasta și toate clătinările astea din cap și toate „hu-urile” lor, toată această odioasă tăărășenie și locul acesta spurcat în grădină.

(Nicolae Steinhardt – ”Dăruind vei dobândi”)

ISTORIA HANGULUI

Preocupări pentru cunoașterea istoriei Hangului.

Pentru cunoașterea istoriei acestor locuri au existat preocupări intense și sistematice, din partea unor organisme specializate. Inițierea cercetărilor a fost determinată, inevitabil, de construirea barajului și formarea lacului de acumulare, acțiuni care determinau strămutarea populației, dispariția totală sau parțială a satelor din regiune. Trebuia cercetată și salvată cultura materială și spirituală a populației din zona care urma a fi acoperită de viitorul lac de acumulare. Din acest motiv,

la nivelul Academiei Republicii Populare Române (așa se numea România în anii de atunci), s-a alcătuit un grup complex de cercetători, având în componența sa istorici, arheologi, etnografi, folcloriști, geografi, demografi, care au lucrat, în campanii

succesive, în regiunea Hangului între anii 1954-1960.

Arheologic, zona Hangului este bine cunoscută în urma cercetărilor efectuate în cadrul Șantierului arheologic Bicăz, cercetări efectuate în anii 1954-1958, sub conducerea unor reputați specialiști în domeniu- C.S. Nicolaescu- Plopșor și Mircea Petrescu –Dâmbovița, fiind, după mărturia celor care au cunoștință de acesta, unul dintre cele mai frumoase șantiere cu rezultate deosebite pentru cercetarea arheologică.

Rezultatele cercetărilor, rapoartele de săpături, sunt publicate în Materiale și cercetări arheologice, vol.,V, VI și VII și sunt valorificate în lucrări de sinteză cum ar fi: Istoria României, vol.,I, sau în Scurtă istorie a Daciei preromane de Mircea Petrescu – Dâmbovița.

C.S. Nicolaescu-Plopșor a efectuat cercetări arheologice la Ceahlău și Bistricioara, materialul arheologic punând în evidență cel mai vechi paleolitic de pe Valea Bistriței-Szeletianul. Numeroasele puncte unde au fost efectuate cercetări arată că această zonă a fost intens locuită în toate fazele culturale ale paleoliticului superior. Astfel, aurignacianul inferior, a fost descoperit la Cetățica, cel mijlociu la Dârțu, Lutărie, Bistricioara și Grințieș, iar cel superior, numit și Kostenkian, la Dârțu, Bofu Mic, Podiș, Lutărie-Bistricioara, Cetățica, Cremeniș, Bofu Mare, Schițor, Secu, Grințieș. Tot C.S. Nicolaescu-Plopșor, prin cercetările de la Scaune, confirmă existența cremenei bune de scăpărat dar bună și pentru făurirea uneltelor, descoperind și o cultură nouă, din perioada de sfârșit a paleoliticului, numită Swiderianul.

Cu Swiderianul de la Scaune-Ceahlău, s-a ocupat și **Vasile Chirică**, într-un studiu apărut în " Memoria Antiquitatis", II, 1970, Ateliere paleolitice și epipaleolitice și un altul- Locuiri aurignaciene pe terasele Prutului și relațiile lor cu locuirile contemporane de pe terasele Bistriței, în " Memoria Antiquitatis", IX-XI, 1985.

Noi descoperiri arheologice au fost efectuate de **Florin Mogoșă și Mihai Matei**, în punctele Baicu și Piciorul Gol, valorificate în studiul, Noi cercetări paleolitice în zona Bicăz, S.C.I.V.A., Tom, 32, 1989.

Așezările neolitice au fost cercetate de C.S. Nicolaescu- Plopșor, la Dârțu, Bofu Mare, Bofu Mic, Lutărie- Bistricioara, Cetățica, Palatul Cnezilor și de Mircea Petrescu – Dâmbovița, la Chirițeni-Hangu. Cu prilejul săpăturilor de la Chirițeni s-au descoperit și urme materiale din epoca bronzului și a fierului.

Dan Gh. Teodoru și Ioan Ordentlich au cercetat așezarea geto- dacică de la Hangu –Cetățuia.

Pentru epoca feudală, cercetări s-au realizat la Grozăvești-Hangu, de către **N. Constantinescu**, descoperirile de aici confirmând existența satului Grozăvești, menționat în unele documente de cancelarie din Moldova secolului al XVII-lea, Gheorghe Diaconu, la Palatul Cnezilor, iar **Marilena Florescu**, la Buhalnița-mănăstire, acestea din urmă demonstrând că mănăstirea ridicată de Barnovschi Vodă, nu s-a înălțat pe locul uneia mai vechi, așa cum susțin alți autori.

Rezultatele cercetărilor etnografice au fost publicate în Etnografia văii Bistrița, cuprinzând majoritatea aspectelor culturii materiale a locuitorilor din zonă, structurate în opt capitole: I-Considerații generale- toponimia, aspecte demografice și economice asupra zonei; II-Așezări, gospodărie, curte, locuință; III-Ocupații; IV- Transportul; V-Hrana; VI-Industria sătească; VII-Meșteșuguri; VIII-Îndeletniciri dispărute, referitoare la perioada când au fost adunate materialele (1954-1960).

O contribuție însemnată, decisivă chiar, la cunoașterea satelor din zonă, aduce **C. Cihodaru**, în Studiile sale: Satele din regiunea Hangu-Bicaz, unul pentru perioada secolelor XIV-XVIII, altul pentru secolele XVIII-prima jumătate a secolului XIX, apărute în Analele științifice ale Universității "AL. I Cuza," secțiunea a III-a, istorie, tom XII și XIII, anii 1966 și 1967.

Despre monumentele istorice de pe valea Bistriței, scriu. **M Dragotescu și D Bîrlădeanu**, în lucrarea, Monumente istorice de pe valea Bistriței, apărută la Piatra Neamț, 1980.

În ceea ce privește așezămintele religioase din regiune, o sinteză ne prezintă **Ieromonah Ioanichie Balan**, în lucrarea, Vetre de sihăstrie românească,

și, tot el, în Pateric Românesc, relatează despre sihaștri sau călugări care s-au nevoit pe aceste meleaguri, unii dintre ei ajungând în ranguri înalte, în ierarhia bisericească.

De unele aspecte ale istoriei acestor locuri s-au ocupat personalități care aparțin Hangului; impresionați de un trecut bogat în evenimente și fapte istorice în strânsă legătură cu istoria Moldovei, ca și de vechimea și mulțimea așezămintelor religioase ce s-au ridicat aici, de atenția pe care au acordat-o domnitorii moldoveni acestor așezăminte, dăruindu-le sau întărindu-le moșii, sate, poieni sau alte drepturi, de atracția deosebită ce o exercita Ceahlăul cu frumusețile sale și cu faima sa de **munte sfânt** asupra călătorilor străini din diferite timpuri, asupra personalităților culturale și chiar asupra unor domnitori ai Moldovei.

Dintre oamenii acestor locuri, care au contribuții la cunoașterea trecutului regiunii, amintim pe Gheorghe Ungureanu, director al Arhivelor Statului din Iași, preotul arheolog, Constantin Matasă, Constantin Turcu. Mânați de pasiunea pentru trecut și stimulați de dragostea pentru locurile natale, și-au îndreptat atenția, în special, asupra unor monumente istorice, civile sau religioase, care au existat în zonă, dar au abordat și alte aspecte ale istoriei Hangului.

Gheorghe Ungureanu, studiind colecțiile de documente aflate la Arhivele Statului din Iași și de la Arhiva Mitropoliei Moldovei, a publicat un studiu, în Anuarul Liceului "Petru Rareș" din Piatra Neamț, intitulat Mănăstirea Pionul sau Schitul Hangu și ruinele Palatului Cnezilor, iar în revista Arhiva, XXXI, 1931, publică studiul, Mănăstirea Hangului sau Buhalnița. Tot el relatează despre călătoria lui Mihail Sturza, domnitor al Moldovei(1834-1849), în județul Neamț, în studiul Din trecutul Județului Neamț, apărut în Anuarul amintit. (Va urma)

Ieromonah **Ioanichie Balan**, în lucrarea, Vetre de

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Interviuri

Interviuri

Interviuri

"Fiecare carte citită a reprezentat o piatră la o temelie stabilă... Nu există nimic fără efort, interes și dăruire."

Damian Samoilă, un elev silitor și determinat, așa l-am cunoscut în clasele gimnaziale, când a venit pentru prima oară la bibliotecă. Adolescența nu l-a schimbat, dimpotrivă. Citea foarte mult pentru un licean și îl admiram, în tăcere, pentru asta, așa cum îl admiram și pentru faptul că atunci când nu reușea să restituie cărțile la termen, bunica lui venea să-mi spună că mai are nevoie de ele.

Damian are doar 26 de ani și o carieră strălucită, în prezent fiind Consilierul Presedintelui Consiliului Județean Mureș. Știam că va deveni un om excepțional, deștept, corect, responsabil, demn,

motivată, deoarece caracterele se formează în copilărie și, cu toate astea răspunsurile lui m-au surprins și m-au emoționat deopotrivă. Rareori mi-a fost dat să întâlnesc oameni care să stăpânească aproape perfect "arta conversației", să-mi doresc să nu se sfârșească ceea ce citesc, să vreau să împrumut din elocvența, claritatea și modul lui concret și concis de exprimare și, implicit, de gândire..

Mereu am avut convingerea că Damian era un model pentru colegii lui, după acest interviu, cred, cu tărie, că, deși atât de tânăr, este cu devărat un model pentru generațiile care vin din urmă, că răspunsurile lui pot constitui ușor o lecție specială de viață, un motiv în plus să îl admir, să îl apreciez și să mă consider o privilegiată că l-am redescoperit.

- Damian, îți mulțumim că ai acceptat să fii prezent în paginile revistei noastre.

- Este primul interviu oferit unei publicații. Asta mă bucură, mai ales că e vorba despre revista comunei în care am copilărit.

- Mă bucură acest mănunt, dar mă și surprinde. Amintește-ți un moment special din copilărie.

- Cred că primul care îmi vine în minte e legat de clasa a VI-a. Era o sărbătoare religioasă importantă și am avut ocazia să îl joc pe Ștefan cel Mare pe scările bisericii din comună, toată această mini-piesă de teatru fiind coordonată de către profesorul de muzică, Albu Sebastian. Atunci am simțit pentru prima dată cum e să vorbești în fața a zeci, sute de oameni. Cred că a avut un puternic impact emoțional. Singurul moment ce îl depășește pe acesta e cel în care, la grădiniță fiind, am căzut în pârâu ("puhoi" cum se zice la noi), imediat după furtună, dar acesta nu e chiar un moment special al copilăriei.

- Da. Îmi amintesc de primul moment. Era Înălțarea Domnului, care coincide cu "Ziua Eroilor" și domnul profesor de muzică, Albu Sebastian, organiza, potrivit tradiției, un mic spectacol închinat soldaților morți pe front pentru apărarea țării. Ai făcut un rol de excepție, pentru că și atunci, ca și acum, de altfel, ai pus mult suflet. Ai absolvit Colegiul Național Petru Rareș, un liceu cu pretenții, considerat cel mai bun liceu din județ, cum au fost acești ani de studiu?

- Da, în general colegiile și liceele reprezintă un punct important de interes atunci când rămâi în județul tău. Ca să fii pe înțelesul tuturor, liceul pe care tu l-ai terminat poate să îți aducă un plus atunci când cauți un loc de muncă doar dacă rămâi în zona respectivă. Odată plecat într-o altă regiune, nu prea mai contează acele "pretenții", însă Colegiul Național "Petru Rareș" este, și sper să rămână, o instituție serioasă de învățământ. Nu m-au marcat foarte mult acei ani. Probabil că a fost locul potrivit pentru mine, însă nu cred că a existat acea compatibilitate între mine și profesori, între mine și instituție. Așa Așa a fost să fie.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

- Care erau disciplinele care îți plăceau cel mai mult?

- O să vorbesc tot despre disciplinele care mi-au rămas în minte din școala primară și generală. În liceu percepi școala total diferit. În Ruginești și Hangu am învățat multe de la oameni pe care mi-i

amintesc și acum. Mi-o aduc aminte cu drag pe doamna Moroșanu, învățătoarea mea din clasa I. A fost un șoc să văd că m-a recunoscut chiar și acum, când am 26 de ani. Îmi aduc aminte de matematică, cu regretata doamna Ioana Buftea, istorie, cu domnul profesor Gheorghe Drugă, română, cu doamna profesor Ana Ciucanu și de sport. Spun sport pentru că întotdeauna trebuie să fie un profesor care e mai apropiat de elevii săi și mă refer la Marcel Farcașanu.

- Povestește-ne ce făceai după o zi de școală?

- Cred că cele mai importante activități ale copilăriei au fost joaca, cititul și munca prin gospodărie. Și singurele.

- Veneai mereu la bibliotecă și atunci când nu aveai timp, venea bunica ta să împrumute volumele de care aveai nevoie. Cât de importante au fost/ sunt cărțile și lectura pentru tine?

- Regret că nu mai am timpul din clasele a VI-a și a VII-a.

Atunci totul a început ca o obligație. Aveam datoria ca, la Limba română, să citim cărțile din "Lecturile obligatorii" și să facem fișe pentru fiecare carte. Și mă refer aici la rezumate, caracterizări de personaje și altele. Fiind în mediul rural, fără internetul de azi și alte device-uri care să îți ocupe timpul, poveștile din cărți au devenit un soi de "drog". Și am început să citesc cărți cu povești SF, polițiste, de război. Astăzi citesc mult mai puțin, însă mă pasionează în continuare războiul, liderii politici ai lumii și comunicarea. Cred că primul sfat pentru cei mai mici ca mine ar fi să citească. Și e foarte greu să convingi pe cineva de asta. Mai ales astăzi, însă cred că fiecare carte citită a reprezentat o piatră la o temelie stabilă, care m-a ajutat mai apoi să îmi scriu corect lucrarea de licență, disertația, un articol de presă scrisă, o știre de televiziune națională sau un comunicat de presă.

- Când și cum ai luat decizia să urmezi cursurile Universității "Petru Maior", din Târgul Mureș?

- A fost o decizie luată în ultimul moment. Am vrut încă din liceu să vin în Ardeal. M-a fascinat mereu și încă îl consider un loc curat și civilizată. Am fost mult timp decis să urmez Medicina, mai apoi studii în Silvicultură și decizia legată de Administrația Publică a fost cea mai bună la acel moment. Nu pot să spun dacă a fost o decizie bună sau proastă, pentru că există momente în care trebuie să iei decizii. Mai apoi, după ani mai mulți sau mai puțini, poți spune dacă a fost o decizie bună sau proastă. Cert este că mi-am urmat dorința și am venit în Mureș.

- Care au fost momentele din anii de studenție, de care îți amintești cu drag?

- Am avut viață de student timp de o lună. După care m-am angajat în presă. Nu pot spune că am simțit sau am gustat viața de student pentru că a fost o luptă între jobul full-time și nopțile din sesiune în care învățam.

- Ce te-a determinat să alegi masteratul în managementul resurselor umane?

- Decizia legată de masterat a fost una luată în deplină cunoștință a ceea ce solicită piața muncii în ziua de azi. Resursele umane au reprezentat o alegere bună. Cred că cea mai bună dintre opțiunile pe

Interviuri

Interviuri

Interviuri

care le aveam la dispoziție. Și accentuez acest lucru pentru că un mare minus al sistemului educațional, atunci când vine vorba despre momente cheie, cum sunt alegerea liceului și a facultății, este reprezentat de lipsa consilierii. Nimeni nu stă câteva ore cu tine pentru a-ți explica ce domeniu te va ajuta în găsirea unui loc de muncă bine plătit și care să te satisfacă profesional. Cred că asta ne-a lipsit tuturor și încă lipsește și acum. În școala generală, dacă te descurci la învățătură, toată lumea te îndeamnă să mergi la cel mai bun liceu din județ. În liceu, toată lumea e de acord cu facultatea pe care tu o propui. Nu există consilieri în școli care să îți explice clar realitatea din școală și de pe piața muncii.

- Când și cum ai devenit corespondent Antena 3?

- Prin muncă. Am început cu presă scrisă. Am lucrat mai apoi la o televiziune locală timp de 2 ani și am primit oferta de a face parte din echipa Antenei 1 Târgu-Mureș. Acest lucru a atras, după câteva luni, colaborarea cu Antena 1 și Antena 3, televiziunile centrale. La început făceam doar știri

pentru ei și mai apoi am fost acceptat să fac și intervenții live pentru ambele televiziuni.

- Cât de mult îți plăcea să lucrezi în televiziune?

- Televiziunea și presa în general vor rămâne mereu pe primul loc. Acolo am învățat multe, am văzut multe și am cunoscut oameni. Nimic nu se compară cu adrenalina ce apare atunci când alergi la un accident. Nimic nu se compară cu decepția și tristețea pe care le simți atunci când vezi vieți curmate în câteva secunde. Toate acestea te fac să vezi altfel viața, să te gândești de două ori la cât de tare calci pedala de accelerație a doua zi, după ce tu ai văzut un accident grav petrecut din cauza vitezei. Emisiunile au și ele farmecul lor. Mai ales cele din campaniile electorale, când ai de moderat o dezbatere între candidații unor partide puternice e o adevărată provocare. Mi-a plăcut mult munca din presă, atât cea de studio, cât și cea de teren.

- Din februarie 2015 ești consilierul Presedintelui Consiliului Județean Mures. Ce presupune acest loc de muncă?

- Cred că e o provocare mai mare decât presa locală. Tu ești o interfață a liderului administrației publice din întregul județ. Textele scrise de tine, modul în care tu consiliezi un lider politic și de administrație au un impact enorm în viziunea pe care și-o fac oamenii despre întregul mandat al unei administrații. E important să ai multe puncte comune și să te identifiți cu omul pentru care lucrezi. Să încerci să îți faci treaba bine și să îl reprezinți cu mândrie oriunde mergi. El, la rândul său, prin acțiunile și modul în care apare în public, te reprezintă pe tine.

- Ce îți place cel mai mult, din tot ceea ce faci pe segmentele comunicare și social media?

- Faptul că pot în continuare să cunosc mulți oameni și să particip la proiecte importante din viața județului, mă fac să fiu foarte mulțumit de job-ul meu. Am avut ocazia să prezint proiectul de candidatură a municipiului Târgu Mureș la titlul de Capitală Europeană a Culturii 2021 în fața unui juriu format din experți ai Comisiei Europene. Asta după ce timp de 6 luni am stat alături de echipă și am gândit fiecare parte a proiectului. Cu o astfel de ocazie te întâlnești o dată în viață, iar eu am avut onoarea să fac acest lucru. E cel mai concludent exemplu al activității mele de consilier.

- Cine și / sau ce anume consideri că a contribuit cel mai mult la realizarea viselor tale?

- Munca. A fost cel mai important factor care m-a făcut să ajung aici. Și încă nu sunt mulțumit. Încă nu

Interviuri

Interviuri

Interviuri

am de gând să mă opresc. Pe lângă asta, au fost și câțiva oameni care m-au ajutat mereu cu idei clare, încurajări și sfaturi în momente grele. Cu toate acestea, a fi un om muncitor, interesat, a-ți deschide ochii la ceea ce e în jurul tău și a fi mereu doritor să înveți sunt câteva dintre condițiile care îți aduc bucurii în viață. Nu există nimic fără efort, interes și dăruire.

- Au existat clipe în care ai simțit prezența lui Dumnezeu?

- Cred că fiecare dintre noi are nevoie de un punct de sprijin spiritual în multe momente din viață. Important este să faci distincția între relația ta cu Dumnezeu și multe alte căi prin care oamenii caută să profite de credință. Totul e foarte bine la capitolul religie până când se ajunge la exagerări. Așa am ajuns să avem atentate în numele religiei sau, în exemple de-ale locului, înjurături și îmbrânceli atunci când lumea merge să se închine la moaște.

- Ce faci în timpul liber?

- Majoritatea timpului liber îl petrec cu prietenii, o parte din familia care e lângă mine și câinele meu. Ies des cu bicicleta și citesc când sunt în starea necesară.

- Care e cartea pe care ai recomanda-o și de ce?

- Cărțile jurnalistului de război, Adelin Petrișor, sunt cele care m-au făcut să stau ore în șir fără să am nevoie de nimic altceva în afară de poveștile lui. Este vorba despre "Războaiele mele" din 2010 și "Țara cu un singur gras" din 2013. Am avut ocazia să particip la ambele lansări

ale cărților și să îl am invitat pe Adelin în emisiuni cu aceste ocazii. Deși sunt cărți de nișă, pot reprezenta o atracție pentru oricine și asta pentru că afli povești reale despre alte lumi. În prima carte Adelin Petrișor vorbește despre experiența sa ca jurnalist în diverse teatre de operațiuni și despre interviurile făcute cu liderii mari ai lumii. În cea de-a doua el prezintă viața tristă din Coreea de Nord. Merită citite și le recomand oricui, cu plăcere.

- Ce prețuiești cel mai mult la oamenii din jurul tău?

- Am doar câțiva oameni în jurul meu și toți sunt prieteni deștepți. Fiecare vine dintr-un mediu diferit, concepții diferite și cu toate acestea, ne înțelegem bine. În rest, cred că oamenii sunt, sau pot redeveni "frumoși".

- Dacă ți s-ar promite îndeplinirea imediată a 3 dorințe, care ar fi acelea?

- Aș vrea ca locurile de muncă să nu mai fie închistate în programe clare și ore impuse de lucru. A doua dorință ar fi să dispară majoritatea stereotipurilor și șabloanelor din societate. Trăim într-o societate mult prea "strânsă" de idei fixe și asta ne omoară. Nu suntem liberi. Dorința numărul 3, să pot merge o dată pe an, timp de două luni, într-un loc liniștit în care să caut idei frumoase și creative pentru celelalte 10 luni.

- Cum te-ai descrie?

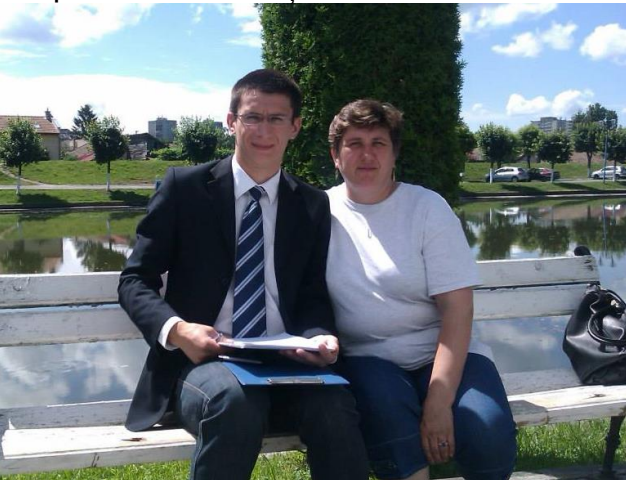
- Dornic de a schimba măcar o parte din mediul în care trăiesc și de foarte multe ori ignorant față de ceea ce consider că este prea "important" pentru restul lumii.

- Unul dintre defectele majore?

- Încă nu am ajuns la nivelul de diplomație în relațiile personale și profesionale, dar lucrez la asta.

- O calitate?

- Am prea multă răbdare în multe situații. În care alții nu ar avea.

Interviuri

Interviuri

Interviuri

- Un regret?
- Că nu am reușit să fac mai multe lucruri frumoase până la vârsta mea.
- O pasiune?
- Internetul. Pot sta ore în șir pe sute de site-uri fără să mă plictisesc.
- Planuri de viitor?
- Să rezolv problema de care vorbeam la capitolul regrete, indiferent ce va presupune acest lucru.

- Un gând pentru cititorii noștri....?

- Hanganii mi-au plăcut mereu, deși atmosfera de la sărbători nu mai e la fel ca acum 10-15 ani. Îi îndemn să fie mai interesați și mai atenți atunci când vine vorba despre mediul în care trăiesc, și mă refer la cadrul natural de pe Valea Bistriței. Mai mult interes pentru dezvoltarea zonei noastre înseamnă să te gândești de două ori când vrei să arunci gunoiul pe malul apei, să îl respecti mai mult pe străinul care trece prin satul tău, să îți educi copiii în spiritul adevărat al protejării frumosului și să gândești bine atunci când îți alegi liderii.

- Îți mulțumesc și îți doresc mult succes în tot ceea ce faci.

- A fost o plăcere. Vă admir pentru că luptați să mențineți

această revistă de mult timp. E o inițiativă apreciabilă și mă bucur că o pot citi on-line. Lucrul acesta e chiar încurajator pentru mediul rural. Sper să organizăm un training pentru elevii școlii, pentru ca un număr mai mare dintre ei să devină redactori ai acestei reviste. Ar fi un proiect interesant! Numai de bine!

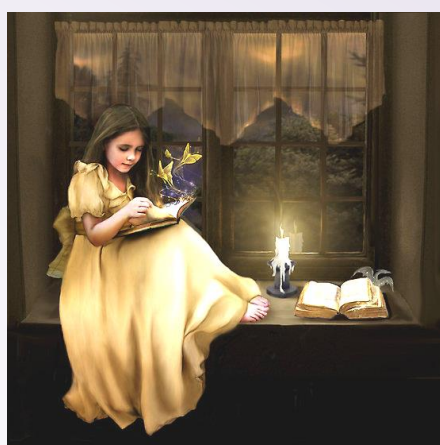
Bibliotecar, Liliana Pîntea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Cartea – prietena mea

La un moment dat ne vom da seama că absolut totul se rezumă la cărți. Fără ele, istoria ar fi mută și literatura dominată de o liniște profundă.

Fiecare ne ducem motivația de a citi, dar, din păcate, în scop imprecis. A citi fără a trăi, e ca și cum ai dansa fără a ști pașii necesari, iar cititul ar trebui să se transforme într-o nevoie adâncă și continuă, altfel, tot ce acumulăm de pe urma cărților citite ar dispărea. Deci cartea este precum viața, la început nimic nu poate dobândi sens, doar apoi descoperi o fascinație și o avuție pe care deja ai pierdut-o: magia unicului cuvânt "cartea". Nu te poți înălța spre viitor decât prin cărți și nu poți găsi comori decât în singurul loc numit

Paradis – biblioteca. Un copac plin cu înțelepciune deplină, împărțit în ramuri cărora le corespund personalități diferite, cu siguranță nu poți pași spre porțile acestui Rai fără a-ți alege o carte.

A fi egoist cu tine însuși, nu înseamnă doar să riști făcând ceea ce, cu siguranță nu poți, fiind lipsit de încrederea în sine, ci mai presus de orice, a trăi experiența găsită într-o carte cu care te poți revedea, recitind-o. Demnitatea oricui stă în cărți și trebuie să recunoaștem că genialitatea noastră este construită pe baza unei cărți citite în copilărie.

Esențialul este, de fapt, că atunci când alegi o carte dintr-o bibliotecă, trebuie să ai o prietenie aparte cu cel ce ți-o oferă.

Letiția Asavei, clasa a VI-a, Școala Hangu, prof. Teodora Dominte

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Letiția, fata cu ochi de înger

Letiția Asavei, elevă în clasa a VII-a, această fetiță excepțională despre care scrisesem în numărul trecut al revistei s-a întors acasă de la Timișoara, unde a avut loc faza națională a Olimpiadei de religie, cu un premiu special pentru că a obținut 85 de puncte din 100. Pentru că este prima elevă a Școlii Hangu care a mers la o olimpiadă națională, dar și pentru că este cea mai devotată voluntară "Bibliofan" a bibliotecii și poate deveni ușor un model pentru colegii și prietenii ei, aș vrea să o cunoașteți.

Prima mea întâlnire cu acest copil minunat a fost la bibliotecă, unde Letiția, a intrat sfioasă, cu pași mici, dar siguri, de mână cu mama ei, pentru că era mult prea mică să vină singură, era doar în grupa mică. A trecut repede cu privirea peste toate cărțile din bibliotecă și s-a oprit la raftul cu volume pentru copii. Era atât de mică, atât de dulce, atât de altfel încât s-a furișat fără nici un efort în sufletul meu. M-a impresionat atât de mult faptul că și-a ales singură cărțile, încât, la plecare i-am oferit, în dar o carte, un motiv în plus să o determin să revină la bibliotecă și să mă considere prietena ei.

Din acea zi a venit frecvent la bibliotecă, de cele mai multe ori singură (mama ei o aștepta în mașină) și mereu mă surprindea câte ceva în atitudinea ei, în felul de a mă saluta, de a mă privi, dar cel mai mult în felul de a vorbi despre cărți. Era abia în clasa a II-a când mi-a cerut, "Harry Potter". Am crezut că va renunța repede, dar m-am înșelat. A citit, cu o rezezițiune fantastică, inclusiv ultimele volume, care aveau mai mult de 600 de pagini și ar fi dezarmat orice alt copil de vârsta ei.

În 2010, biblioteca s-a mutat, spre marea mea bucurie, foarte aproape de școală, în imobilul unde învață și Letiția. N-aș putea să vă descriu încântarea care i se citea în priviri, când a descoperit că biblioteca e la doi pași de ea. Nu era zi în care să nu vină, să alerge, cu brațele deschise printre rafturile cu cărți și să-mi spună că n-ar putea trăi fără cărți și fără bibliotecă. Au fost zile în șir în care Letișor, împreună cu prietena ei din clasele primare, Denisa, îmi cântau: *"Doamna bibliotecară e cea mai bună/ O iubim de la Pământ, până la Lună"*. Le auzeam alergând vesele pe scări, tropăind, într-o continuă competiție referitoare la cine pășește prima dintre ele în bibliotecă. Râdeau zgomotos și când Denisa lipsea, Leti se rotea cu brațele deschise printre rafturile cu cărți, vociferând: *"Am ajuns din nou în Rai!", "Biblioteca e cel mai frumos loc de pe pământ!", "Oare cum trăiesc ceilalți copii fără bibliotecă?!"*

Orice aș fi avut de făcut, răspundea mereu afirmativ. A fost prezentă la absolut toate activitățile și proiectele care s-au derulat de-a lungul anilor la bibliotecă. Era suficient să vin eu cu o propunere și ea să aplaude și să se apuce foarte serios de lucru. Mă înțelegeam cu ea ca și cu un om matur. A fost mereu cu un pas înaintea celorlalți. Era doar în clasa a III-a când, curând după ce am înființat ludoteca, a venit la bibliotecă cu un afiș, pe care era scris titlul unui proiect la care se gândise: *"Jucării pentru copii!"* și mi-a spus pe nerăsuflăte și plină de entuziasm, așa cum se întâmpla întotdeauna când mai descoperea ceva: *"Pentru că noi am primit atâtea jocuri și jucării gratis, m-am gândit că ar fi frumos să dăruim și noi, din jucăriile noastre, copiilor săraci, care nu au cu ce să se joace!"*. Câtă generozitate într-un suflet de copil! Am ales împreună titlul proiectului *"Jucării pentru copiii triști!"*, iar Leti a fost prima care a adus o sumedenie de jucării de acasă (chiar dacă mai are un frate și o soră mai mici), apoi a mobilizat toți colegii și, împreună cu voluntarii "Bibliofan" au făcut fluturași și i-au împărțit elevilor din clasele mai mari. Proiectul a adus zâmbete pe chipul mai multor copii necăjiți, în mare parte, datorită Letiției.

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

A urmat apoi rolul Smărăndiței, din piesa „În zile de sărbători,, prezentată în cadrul primului spectacol de tradiții și obiceiuri de iarnă 2014, rol pe care și l-a asumat în maniera unui actor profesionist. Smărăndița era personajul principal din piesă și avea cele mai multe replici, ce trebuiau rostite în ”dulcele nostru grai moldovenesc”. Niciodată, dar absolut niciodată, cât au durat repetițiile, nu s-a plâns, iar eu nu am avut ce să-i reproșez. Interpreta totul cu o ușurință uluitoare, de la mimică, felul de a rosti cuvintele sau unele replici, mișcare scenică, ba mai mult a venit cu propriile idei pentru modificarea scenariului. A urmat apoi pregătirea și filmarea scenei ”Iliuță de la Hangu”, unde a jucat excepțional. Era o bucurie să lucrezi cu acest copil.

Mereu veselă, pusă pe șotii și jovială, n-a lăsat nici măcar o singură dată să se vadă cât este de sensibilă și de vulnerabilă. Am descoperit acest lucru abia când Letișor era deja în clasa a VI-a și, am rămas uluită, când am realizat de fapt cum e ea dincolo de aparențe. Am descoperit, dintr-o dată o altă persoană, profundă, matură, dar mai ales deosebit de atentă la tot ce se întâmplă în jur, la fiecare replică, la fiecare cuvânt rostit, la fiecare atitudine, la fiecare gest. Felul în care îmi vorbea despre anumite lucruri, modul în care le argumenta mă puneau uneori în dificultate. Nu mai întâlnisem un copil atât de dotat nativ, atât de inteligent, dar atât de sensibil și ușor de rănit. Dacă ar ști oamenii mari cât de ușor pot descoperi copiii adevărul și cât de mult dor unele cuvinte, o simplă privire, o afirmație la care crezi că nici măcar nu au fost atenți, s-ar speria.

Începusem să o cunosc, însă o Leti tristă, împovărată și preocupată luase repede locul Letișei plină de jovialitate, copilăroasă, alintată. Pe tot parcursul clasei a VI-a împrumuta doar cărți care să o ajute să aprofundeze cunoștințele acumulate, lucra cu pasiune și dăruire pentru orice proiect de la orele de curs, zâmbea tot mai rar, devenise mult mai sensibilă și își dorea să termine clasa a VI-a cu media generală 10. Un singur lucru nu se schimbese, atitudinea ei față de bibliotecă, unde venea în fiecare zi, un motiv în plus să primească, în semn de încredere, apreciere și prețuire, ”Cheia bibliotecii”. S-a bucurat de acest eveniment *sui generis*, însă nu pe deplin. Știam cum e, din momentul în care intra pe ușă, după ce își lăsa ghiozdanul greu, mereu plin până la refuz de cărți și caiete. O trădau, de fiecare dată, ochii. Știam și că se înțelege foarte bine cu doamna de engleză, Iuliana Petroaia, cu care avea o relație specială. La finalul clasei a VI-a Leti a intrat în bibliotecă zâmbind și purtând coronița de la premiu. Era un pic mai veselă, iar pentru mine acest lucru însemna enorm. În vacanța de vară, Leti a fost asistenta mea la cursurile de engleză care s-au desfășurat în cadrul Clubului de vacanță. Ne-am bucurat de fiecare moment petrecut împreună, am cărat cărți la sediul nou al bibliotecii, am curățat și cărat obiectele vechi pentru muzeul nostru etnografic, am desenat pe asfalt.

Clasa a VII-a a venit mai repede decât ne așteptam, iar Leti a devenit și mai responsabilă, mai preocupată, mai sârguincioasă. După primele luni de curs au urmat olimpiadele. Trecuse la faza județeană la disciplinele română, biologie și religie și vedeam cum Leti zâmbește din nou, plină de încredere. A redevenit Leti cea pe care o cunoscusem, veselă, alintată, plină de entuziasm și copilăroasă, când a aflat că va merge la olimpiada națională. Îmi fusese dor de ea, atât de dor de Leti cea cu ochii zâmbind, care urca în fugă scările, care își pune pixuri în păr, care râdea în hohote, care țopăia prin bibliotecă și se juca cu maimuțele.

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Participarea la Olimpiada națională de religie a fost, așa cum a mărturisit pentru paginile revistei noastre "un vis frumos, o experiență de neuitat, plină de emoție, dăruire, credință și speranță", adăugând: "Mi-ar trebui un orizont de cuvinte să exprim toată fericirea pe care am simțit-o în acel loc minunat. Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu pentru că mi-a oferit acest prilej special și le mulțumesc tuturor celor care m-au sprijinit, m-au încurajat și au crezut în mine. Știam că e un concurs național, primul de acest fel, la care reprezentam Școala Hangu și de aceea am încercat să dau tot ce a fost mai bun din mine... Timișoara, văzută acum pentru întâia oară, mi s-a părut un loc fascinant, în care toate culorile prindeau viața printre atâtea sute de lalele. Am cunoscut oameni minunați, de care mi-a fost greu să mă despart și am descoperit că un concurs poate să îți aducă bucurii nenumărate. Amintirile adunate la Timișoara îmi vor rămâne mereu creionate în suflet."

Bibliotecar, Liliana Pîtea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Hangu, țărâm de poveste

Înfățișarea impunătoare a Hangului creează o poveste minunată, zidită în jurul unui ochi etern - Muntele Ceahlău - deschis mereu asupra hotarelor acestui ținut. Piatra Dochiei, ea însăși o amintire a vechii Dacii, reprezintă dovada elocventă că aici, la poalele Ceahlăului, s-au născut cele mai frumoase povești, că locuitorii acestei regiuni au continuat să trăiască cu zâmbetul pe buze, muncind și bucurându-se de trăinicia legendelor, pe care le-au păstrat ca pe niște comori și pe care le-au apărut cu

prețul vieții, așa cum au străjuit Palatul Cnezilor, pentru a-l feri de jafurile tătarilor. Încă din cele mai vechi timpuri, comuna Hangu s-a bucurat admirația locuitorilor dar și de cea a călătorilor care au străbătut aceste locuri, datorită înfățișării calme și maiestose, dar și pentru frumusețile care o împodobesc. Coroana munților, ridicată până la cerul de un albastru ivoriu, îmbrățișează, ca într-un vârtej fermecat, în fiecare primăvară în semn de bun venit, stolurile de păsări ce se întorc acasă. Văile satelor udate de râuri cu ape cristaline, își fac, în fiecare vară, din flori de câmp, podoabe. Fiecare stâncă dură, fiecare izvor rece, fiecare poiană sunt luminate de razele blânde ale soarelui, ce desenează toamna, frunzele copacilor, în zeci de culori și risipește iarna, pe mantia de zăpadă, mii de steluțe.

Peste acest ținut luminat, strămutarea s-a așezat ca un nor al stăpânirii Întunericului și a uitat să mai plece ani în șir, timp în care au dispărut sate întregi, iar comuna Hangu și-a pierdut parcă identitatea. Oamenii calzi și blânzi au trecut cu greu peste aceste momente cumplite, încercând să găsească alinare în fumusețea noii așezări, luptând pentru cunoașterea poveștilor de mult uitate și pentru păstrarea tradițiilor și obiceiurilor acestui țărâm de poveste, de-a lungul căruia se întind liniștite, apele albastre ale lacului Izvorul Muntelui, peste care stăpânește deplin Ceahlăul.

Maria Ciubotaru, clasa a VII-a, Școala Hangu, prof. Teodora Dominte

CLIFE PICTATE ÎN CUVINTE

Am revenit, dragul meu oraș, am revenit cu un dor ce ardea în sufletul meu. Voiam să te revăd neapărat, să îmi potolesc setea care mă mistuie de fiecare dată când te părăsesc pentru a merge la facultate. Am revenit la tine, bunul meu prieten, Turnul meu drag...

- Ți-am spus că o să revii căci știi prea bine câte ne leagă. Eu sunt strâns legat de pământul, de locul meu, numai oamenii pleacă... pleacă și de multe ori nu se mai întorc sau uită de mine... Eu sunt un biet turn, dar am auzit atâtea povești, am văzut atâți tineri îndrăgostiți, atâția copii zâmbind, am auzit și văzut atâtea lucruri care au făcut să îmi sângereze sufletul, dar eu iert, eu iubesc, eu mă rog pentru ai mei prieteni.

- Știu că...

- Știu că tu nu ai putea să uiți...Nu ai putea să uiți cum te-am certat prima dată când te-ai așezat pe scările mele și gândurile tale făceau un ghiveci în capul tău, dar nu ai avut o secundă să zâmbești, să saluți, să privești în jurul tău...

- Hehe, da...mi-ai spus sec și răspicat să plec și să mă întorc când nu o să mă mai simt cea mai asuprită persoană din Univers. M-am simțit atât de rău...Am plecat rușinată și cu un sentiment de vină, cu acel "Nu ar fi trebuit să spun asta ..."

- Dar te-ai întors a doua zi și am stat de povești ore întregi... Și tot eu îți aminteam când trebuia să pleci, că tu puteai să ai toate ceasurile din lume la tine căci nu le-ai fi privit. - Am împărțit toate gândurile mele cu tine, căci tu nu m-ai fi judecat, nu m-ai fi bârfit... Ehmm... poate doar cu prietenul tău ceasul.

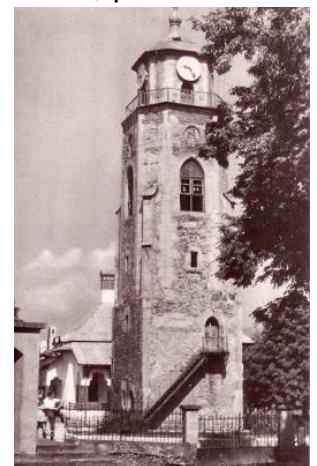
- Prostii!

- De câte ori mi-a sângerat sufletul am fost aici, iar tu mi-ai absorbit fiecare lacrimă cazută pe asfaltul încins de la picioarele tale. Când fericirea mă inunda, ți-am oferit și ție cu multă generozitate. M-ai privit protector când treceam cu prietenii mei pe stradă. Știam că ești acolo și mă urmărești cu ochii tăi de șoim. Trăgeai cu urechea când stăteam pe o bancă cu vreo prietenă de a mea..Nu, nu! Nu te strâmba și nu te prefă ca nu știi... Ias' că știu eu. Mi-ai fost prieten și psiholog, medicul de familie al sufletului meu și gardianul minții mele. Am prins rădăcini stând acolo, pe scările tale, pe care unii le urcă, alții le coboară, fac poze, dar niciodată nu vor simți ce am simțit eu. M-am sprijinit de tine de atâtea ori când te gaseam trist și îmbibat de stropi amari de ploaie sau cu nervii întinși dintr-un capăt al orașului într-altul, căci Soarele se dovedea a fi un musafir care nu știa să mai plece. Te-am văzut și îmbrăcat în pelerina nopții, tinând stelele pe acoperișul tău. Te-am văzut și te-am admirat mereu...Tu ești straja orașului nostru.

- Acum suntem doi păianjeni și ne țesem pânza intangibilă a amintirilor, care va fi o capcană pentru Uitare, Părăsire, Evaporarea identității....acestea mereu vor fi prăzile noastre, iar noi vom rămâne mereu cine suntem și la fel de puternici.

- Imortalizez acest dialog al gândurilor noastre în aceste rânduri și îmi picură în auz melodia Mariei Tănase, "Cine iubește și lasă". Nu te pot părăsi, dragul meu Turn, dragul meu oraș...Și nu fac o referire fizică, ci sufletească. Mă cheamă vocea ta, ma usucă lipsa ta; nicăieri nu mă simt în largul meu, nu am protecția sufletească, calmul gândurilor decât Acasă... Acasă e în brațele tale, oraș drag.

- Eu nu plec, oamenii pleacă... Eu, mereu statornic, nu cerșesc nici atenție, nici nu rog pe nimeni să nu uite... Eu sunt aici. Cine simte cu adevărat, va reveni cu gândul, cu inima și cu trupul de câte ori dorul va usca florile fericirii.

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

E ultimul dialog de astăzi cu Turnul meu, al nostru, glorios, Turnul lui Ștefan cel Mare. Al meu prieten drag, care mereu mi-a fost alături. Cred că tu, dragul meu cititor, crezi ca e banal, plictisitor sau trist pentru mine, dacă trăiesc așa. Dar, totul a început în minunata zi de toamnă în care orașul este îmbrăcat în haine de sărbătoare. Am ieșit de la școală dezorientată, cu întregi sacoșe de gânduri pe care nu știam dacă să le pun în congelatorul conștiinței mele și să le las să îmi tulbure visele sau să le expun ca la o tarabă cu zarzavaturi. Pașii m-au purtat în parc, în Curtea Domnească și acolo încercam să gasesc un loc liniștit pentru a mă odihni. Am poposit pe scările

Turnului și mi-am expus, așa cum am zis, gândurile. Atunci, lipindu-mi capul de Turn, am simțit, am auzit... M-a certat și am plecat acasă, abandonând, evident, toată "marfa". Nu am fost curioasă de ce puteam să îl aud... Mama spune că fiecare artist simte diferit și se simte diferit. Eu simt ce vreau și ce pot. Port cu mine mereu colierul cuvintelor, așadar, mereu voi auzi, interpreta, crea și adora cuvintele. Ah, dar nu, nu toate cuvintele... ci acelea care au trăire și salvare. M-am întors la Turn... și au trecut minute întregi pline de trăiri și dezvăluri. Am învățat să privesc, să ascult, să cântăresc. Prietenia aceasta a reprezentat pentru mine cea mai mare rampă de lansare spre evoluția mea personală, căci mi-a oferit șansa de a mă descoperi, de a-mi permite câteva clipe petrecute cu eu-l meu. Plec la facultate cu un gust amar și vinerea, când revin acasă, am în suflet o beție de trăiri minunate. Alerg într-un suflet, cum am alergat și astăzi, la Turnul meu să îi povestesc impresiile și gândurile impregnate puternic în mintea mea. Îl privesc admirativ, cu un zâmbet drăgălaș, iar el mă privește protector, mă atenționează, ca întotdeauna, să am grijă. Mă uit în jurul meu și îi mulțumesc pentru o altă lecție de ... privit... Avem ochi frumoși, de diferite culori și mărimi, dar am constatat cu mâhnire că nu știm să privim. Noi observăm doar ce vrem, ce ne convine sau ce nu trebuie, dar niciodată nu privim...nici în jurul nostru, nici în noi. Păcat... Cum spune bunul meu prieten, Turnul: "Abia când veți învăța să priviți, atunci veți vedea!". Mă îndrept cu pași veseli și grăbiți spre casă, ocolind soarele și întrecându-mă cu norii. "Observ" lucrurile noi expuse în vitrina unui magazin și "privesc" zâmbetul unui copil ce își încânta papilele gustative cu o înghețată mare și cremoasă. Ajung în fața blocului, urc grăbită scările și deschid ușa... Casa mea este Acasă.

Ana Maria Dirțu

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Hangu, tărâm de poveste

Când am pășit prima oară în Hangu nu mi-am imaginat că voi descoperi o comoară. Poate că eram prea obosită de atâta drum, sau poate că aveam emoții și eram un pic îngrijorată, pentru că aici urma să ne mutăm. Atunci, în primele momente nu am realizat frumusețea apoape magică a acestor locuri. Nu văzusem nicăieri ape atât de adânci și albastre și nici un munte la fel de semeț ca Masivul Ceahlău, nici case agățate de dealuri și nici păduri care să coboare până la marginea satului. Mai presus de orice însă, m-a impresionat istoria acestui loc primitiv (istorie despre care am aflat la bibliotecă), plin de viață, cu oameni sinceri, calzi și blânzi, care mai au încă puterea să zâmbească după ce au fost smulși din calea apelor, cu tot ce au adunat o viață, după ce biserica le-a fost dărâmată și morții strămutați pe vârful muntelui.

Hangu e o poveste, povestea cântată din fluier la horele din Gura Hangului și acompaniată de buciul seara, târziu, când se întorceau păstorii cu oile la stână, povestea scrisă cu lacrimile celor care s-au strămutat, povestea desenată cu speranțele celor care au rămas să poarte mai departe identitatea acestui loc coborât din basme.

Ștefania Cojanu, clasa a VI-a, Școala Hangu, prof. Cecilia Popoaiea

Carmen Ilinca

